

hvilket han sidder i Skoledirektionen. Den højtærede Minister advarede imod at sætte denne Sag paa Spidsen, og det tror jeg, er rigtigt, men det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke var ganske fri for selv at sætte denne Sag noget paa Spidsen. Den højtærede Minister udtalte sig ganske vist for, at man maatte lade Indstillingsretten gaa over til en udvidet Skolekommission og udtalte sig i det hele velvillig over for den Tanke, der er fremkommen fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) om Udvidelse af Skolekommissionerne. Det kan kun glæde mig, thi ogsaa jeg for min Del ønsker, at man kunde komme til en Udvidelse af Skolekommissionerne. Jeg tog det ikke med i mit første Foredrag, fordi jeg frygtede for, at det var et af de Punkter, som man ikke let kunde enes om, men det skulde naturligvis glæde mig, om man kunde komme frem i den Retning. Den højtærede Minister søjede imidlertid noget til, og det var det, som efter min Mening maa vække Betænkelse. Han sagde, at han maatte tilføje, at han ikke vilde kunne tænke sig en saadan Løsning, uden at de Staten repræsenterende Skoleautoriteter faa en større Indflydelse paa Værerfaldelsen, end de nu have", og at han meget indtrængende vilde tilraade os ikke allerede nu at stille Sagen saaledes paa Spidsen, at vi vilde have Uansælgthed ved paa et senere Stadium at komme til en Overenskomst med Landstinget og med Regeringen. Som den ærede Minister der udtalte sig, forekommer det mig, at han dels banded sig selv temmelig stærkt, og dels ogsaa paa et saa tidligt Standpunkt, som det nuværende gjorde urigtigt i at fremdrage Landstingets Stilling. Den ærede Minister ved jo lige saa lidt som vi andre, hvorledes Landstingets Stilling vil være til dette Forslag under de nuværende Forhold, og det forekommer mig, at det kun kunde gøre Skade, hvis man paa et Tidspunkt som det nuværende bragte et politisk Moment ind i Sagen ved at paahæve sig Landstinget over for Folketinget. Det glæder mig derfor at se i Rigsdagstidenden, at den ærede Minister har sagt en lille Mellemsetning, som maatte kan gøre det hele noget mildere, idet han, hvor han nævner en Overenskomst med Landstinget, tilføjer: „for saa vidt dette ikke skulde dele Folketingets Mening i denne Henseende.“ Det kan maatte mildne det noget, og jeg haaber, at det heller ikke har været Meningen — saaledes som adskillige her i Tinget opfattede det, og som jeg ser, at ogsaa mange Blade have opfattet det i deres Referater — at Ministeren havde udtalt, at man paa dette

Punkt maatte rette sig efter Landstinget og ubetinget gaa ind paa det Standpunkt, han hævdede. Mig forekommer det, at, naar man ikke vil stille Sagen paa Spidsen og ikke vil lægge den nogen Hindring i Vejen paa det nuværende Trin, vil det være rettest, at man lader Tingene arbejde ganske rolig paa Sagen, lader Folketinget tage sit Stæde, og Landstinget i sin Tid, naar Sagen kommer til det, tage sit. Derefter vil der være en udmærket Anledning for den ærede Minister til at arbejde paa at faa Tingene forligte, hvis de skulde blive uenige, og saaledes faa en Lov ud af Forslaget, og jeg gaar efter Ministeriets hele almindelige Stilling ud fra, at det ogsaa vil være den Vej, Ministeriet vil følge.

N. J. Jensen: Jeg havde ikke tænkt mig, at jeg, under denne Sags 1ste Behandling skulde komme til at tage Ordet paa ny. Det var sikkert heller ikke slet, hvis ikke den ærede Minister havde givet mig særlig Anledning dertil. Jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, at det foreliggende Forslag var et reaktionært Forslag. Jeg vedtender mig denne Udtalelse og staar ved den endnu. Jeg har vel hørt, at en Del ærede Medlemmer ikke ville bruge et saadant Ord om Forslaget, men i det hele taget har jeg dog faaet et levende Indtryk af, at i det mindste Flertallet her i Virkeligheden er i meget god Forstaaelse med min Mening om Forslaget. Jeg kan nu meget vel forstaa, at den ærede Minister ikke vilde finde særlig Behag i det Udtryk, jeg brugte, og jeg skulde slet ikke heller fortænke den ærede Minister i, om han endogaa skarpt vilde udtale sig imod et saadant Udtryk, men at Ministeren vilde neklade sig til over for dette at bruge Argumenter, som efter min Opfattelse, ligge uden for en parlamentarisk Forhandling, og som sætte mig ud af Stand til at følge Ministeren paa denne Vej, havde jeg ganske vist ikke ventet. Jeg ved vel, og den ærede Minister ved det maatte bedre end jeg, at Hensynet til Avancement, til Hæder, Ære og Fordel kan indvirke betydeligt paa et Menneskes Overbevisning og kan give Anledning til, at man i mange Maader retter sig og bøjer sig noget for at naa fremad, men at et Medlem af dette Ting, som er valgt til at varetage Fædrelandets Tarv, til at medvirke til, at Samfundet bliver ordnet paa bedste Maade, for at den største Lykke og det største Velvære kan tilvejebringes for Samfundet i det hele, skulde være stillet saaledes, at han skulde tage personlig Fordel i Betragtning, at et Medlem ikke vilde være med til at fremme et Lovforslag, fordi han